

Jo Nesbø

Het pantserhart

Vertaald door Annelies de Vroom

2010
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

DEEL I

Verdrinken

Ze werd wakker. Knipperde tegen de zwijgende duisternis. Sperde haar mond open en haalde adem door haar neus. Ze knipperde weer. Voelde dat er een traan over haar wang liep, merkte dat die zich vermengde met het zout van de andere tranen. Maar er liep geen speeksel haar keel in, haar mondholtte was droog en hard. Haar wangen stonden strak van de druk van binnenuit. Het leek of het vreemde voorwerp in haar mond haar hoofd uit elkaar deed spatten. Maar wat was het, wat was het? Het eerste wat ze dacht toen ze wakker werd, was dat ze weer weg wilde zinken. Terug naar de donkere, warme diepte die haar had omsloten. De spuit die hij haar had gegeven, werkte nog steeds, maar ze wist dat de pijn in aantocht was, ze voelde het aan het langzame, doffe geklop van het bloed dat naar haar hersenen werd gepompt. Waar was hij? Stond hij vlak achter haar? Ze hield haar adem in en luisterde. Ze hoorde niets, maar ze voelde zijn aanwezigheid. Als een luipaard. Iemand had haar eens verteld dat een luipaard zo geruisloos kon zijn dat het in het donker tot vlak bij zijn buit kon sluipen en zijn ademhaling zo kon reguleren dat het in hetzelfde tempo ademde als zijn slachtoffer. Het houdt zijn adem in als jij dat doet. Ze had het idee dat ze zijn lichaamswarmte kon voelen. Waar wachtte hij op? Ze begon weer adem te halen. En tegelijkertijd voelde ze de adem van iemand anders in haar nek. Ze draaide zich om, sloeg, maar trof alleen lucht. Ze kroop in elkaar, probeerde zich klein te maken, zich te verstoppen. Nutteloos.

Hoe lang was ze weg geweest?

De dope had haar even in zijn macht gehad. Het had slechts een fractie van een seconde geduurd. Maar het was genoeg geweest voor een voorproefje, een belofte. Een belofte voor wat er komen ging.

Het vreemde voorwerp dat op de tafel voor haar was gelegd, was zo groot als een biljartbal, van glimmend metaal, en had kleine, uitgestanste gaatjes, figuren en tekens. Uit een van de gaatjes kwam een

rode draad met daaraan een lus en ze had onwillekeurig moeten denken aan de kerstboom die ze over zeven dagen op kerstavond bij haar ouders zou optuigen. Er zouden glimmende ballen, kaboutertjes, mandjes, lichtjes en Noorse vlaggetjes in komen te hangen. En over acht dagen zouden ze 'Stille nacht' zingen en ze zou de fonkelende ogen van haar neefjes en nichtjes zien als ze de cadeautjes van haar openmaakten. Ze zou alles zo anders gaan doen. Ze zou veel intenser gaan leven, veel oprechter, ze zou de dagen vullen met blijdschap, adem en liefde. De steden waar ze zomaar doorheen was gereisd, de steden waar ze naar op weg was geweest. De mannen die ze had ontmoet, de man die ze nog niet had ontmoet. De zwangerschap die ze had beëindigd toen ze zeventien jaar was, de kinderen die ze nog niet had gekregen. De dagen die ze had verspild omdat ze nog zo veel dagen had.

Toen had ze aan niets anders meer kunnen denken dan aan het mes dat hij voor haar hield. En aan de zachte stem die haar opdroeg de bal in haar mond te doen. Ze had het gedaan, natuurlijk had ze het gedaan. Met een bonkend hart had ze haar mond zo wijd mogelijk opengesperd en de bal naar binnen geschoven, waarbij de draad uit haar mond hing. Het metaal had bitter en zout gesmaakt, als haar tranen. Hij had haar hoofd achterover gedwongen en het staal had op haar huid gebrand toen het mes in haar hals was gedrukt. Het dak en de kamer werden verlicht door een zaklamp die tegen de muur in een van de hoeken van de ruimte stond. Grijs, kaal beton. Behalve de zaklamp stonden er een witte plastic kampeertafel, twee stoelen, twee lege bierflesjes en twee mensen. Hij en zij. Ze had de geur van een leren handschoen geroken toen hij met zijn wijsvinger zacht had getrokken aan de rode draad die uit haar mond hing. Het volgende ogenblik leek het alsof haar hoofd explodeerde.

De bal was groter geworden en drukte tegen de binnenkant van haar mondholte. Maar hoe ze haar mond ook opensperde, de druk bleef constant. Hij had met een geconcentreerde, geïnteresseerde uitdrukking op zijn gezicht haar geopende mond onderzocht, alsof hij een tandarts was die controleerde of de beugel goed zat. Een lachje duidde erop dat hij tevreden was.

Ze had met haar tong gevoeld dat er punten uit de bal staken, die tegen haar gehemelte, het zachte vlees onder in haar mond, de binnenkant van haar tanden en haar huid drukten. Ze had geprobeerd

iets te zeggen. Hij had geduldig geluisterd naar de ongearticuleerde geluiden die uit haar mond kwamen. Had geknikt toen ze het opgaf en een spuit tevoorschijn gehaald. De druppel uit de injectienaald had geblonken in het licht van de zaklamp. Hij had iets in haar oor gefluisterd: 'Niet aan de draad komen.'

Toen had hij haar in haar hals geprikt. Binnen een paar seconden was ze weg geweest.

Ze luisterde naar haar eigen angstige ademhaling, terwijl ze met haar ogen knipperde tegen het donker.

Ze moest iets doen.

Ze zette haar handen op de zitting van de stoel, die klam was van haar eigen zweet, en stond op. Niemand hield haar tegen.

Ze liep met kleine pasjes tot ze tegen een muur op liep. Ze tastte langs de muur tot ze een glad, koud oppervlak vond. De metalen deur. Ze trok aan de metalen klink. Geen beweging. Op slot. Uiteraard zat hij op slot, wat had ze dan verwacht? Hoorde ze gelach of kwam het geluid uit haar eigen keel? Waar was hij? Waarom speelde hij op deze manier met haar?

Ze moest iets ondernemen. Nadenken. Maar om na te denken moest ze eerst die metalen bal kwijt zien te raken, want de pijn dreef haar tot waanzin. Ze stak haar duim en wijsvinger elk in een mondhoek. Voelde aan de punten. Probeerde tevergeefs onder een ervan haar vinger te krijgen. Er kwam een hoestbui en tegelijkertijd raakte ze in paniek toen ze geen adem meer kon krijgen. Ze besepte ineens dat de punten ervoor zorgden dat het vlees rond haar luchtpijp opzwol en dat ze het risico liep om te stikken. Ze schopte tegen de metalen deur, probeerde te schreeuwen, maar de metalen bal smoorde het geluid. Ze hield weer op en leunde tegen de muur. Ze luisterde. Hoorde ze voorzichtige voetstappen? Liep hij door de kamer, speelde hij blindemannetje met haar? Of hoorde ze slechts haar eigen bloed dat in haar oren bonkte? Ze zette zich schrap tegen de pijn en perste haar kaken naar elkaar toe. Het lukte haar even om de punten wat in te drukken voor deze haar mond weer openduwden. Het leek of de bal nu klopte, alsof het een hart van ijzer was, een deel van haar was geworden.

Ze moest iets ondernemen. Nadenken.

De veren. De punten hadden veren.

De punten waren vrijgekomen toen hij aan de draad had getrokken.

‘Niet aan de draad komen,’ had hij gezegd.

Waarom niet? Wat gebeurde er dan?

Ze liet zich langs de muur zakken tot ze zat. Een vochtige kou steeg op van de betonnen vloer. Ze wilde weer schreeuwen, maar durfde het niet. Stilte. Zwijgen.

Al die woorden die ze had kunnen zeggen tegen de mensen van wie ze hield in plaats van de woorden die ze had gebruikt om de stilte te vullen als ze samen met mensen was die haar onverschillig waren.

Er was geen uitweg. Ze was alleen met die krankzinnige pijn die haar hoofd bijna uit elkaar deed barsten.

‘Niet aan de draad komen.’

Als ze aan de draad trok, zouden de punten misschien terugschieten, terug in de bal, en was ze bevrijd van de pijn.

Haar gedachten cirkelden rond. Hoe lang was ze hier al? Twee uur? Acht uur? Twintig minuten?

Als ze slechts aan de draad hoefde te trekken, waarom had ze dat dan niet eerder gedaan? Vanwege een waarschuwing van een persoon die kennelijk ziek was? Of was dit onderdeel van een spel, dat ze zich voor de gek liet houden door die volkomen onnodige pijn niet te stoppen? Of draaide het spel erom dat ze die waarschuwing in de wind moest slaan en gewoon aan de draad moest trekken zodat... zodat er iets vreselijks gebeurde. Wat zou er dan gebeuren, wat was dit voor een bal?

Ja, het was een spel, een walgelijk spel. Want ze moest wel. De pijn was ondraaglijk, haar keel zwol op, zo meteen zou ze stikken.

Ze probeerde weer te schreeuwen, maar er kwam slechts een snik en ze knipperde en knipperde met haar ogen, maar er kwamen geen tranen.

Haar vingers vonden de draad, die over haar onderlip hing. Ze trok er voorzichtig aan tot hij strak stond.

Ze had spijt van alles wat ze niet had gedaan, dat was duidelijk. Maar als een onbaatzuchtig leven ertoe had geleid dat ze nu op een andere plaats zou zijn, dan zou ze dat liever hebben. Ze wilde gewoon leven. Wat voor leven dan ook. Zo simpel was het.

Ze trok aan de draad.

De naalden sprongen uit de punten. Ze waren zeven centimeter lang. Vier drongen aan beide kanten door haar wangen, drie door haar bijholtes, twee door haar neusgat en twee door haar kin. Eén naald doorboorde haar oorlelletje en één haar rechteroogbol. Twee naalden gingen door het achterste deel van haar gehemelte en kwamen in haar hersenen. Maar dat was niet de directe doodsoorzaak. Doordat de metalen bal in de weg zat, kon ze het bloed niet uitspugen dat uit de wonden haar mond in stroomde. In plaats daarvan liep het in haar luchtpijp naar haar longen, waar geen zuurstof meer uit het bloed gehaald kon worden, wat weer leidde tot een hartstilstand en wat de forensisch arts in zijn rapport een cerebrale hypoxie noemde, gebrek aan zuurstof in de hersenen. Met andere woorden: Borgny Stem-Myhre verdronk.

De verhelderende duisternis

18 december

De dagen zijn kort. Buiten is het nog steeds licht, maar hier in mijn knipselkamer heerst de eeuwige duisternis. In het licht van de werklamp zien de personen op de foto's aan de muur er zo irritant blij en nietsvermoedend uit. Zo vol verwachting, alsof het vanzelfsprekend is dat ze het leven nog voor zich hebben, vol plannen en zonder verstoring, als een spiegelgladde zee van tijd. Ik heb de foto's uit de krant geknipt, de tranentrekkende verhalen over de families die in shock zijn heb ik verscheurd net als de bloeddorstige details over de vondsten van de lijken. Ik heb alleen de onvermijdelijke foto's bewaard die een familielid of een vriend aan een opdringerige journalist heeft gegeven. Een foto van toen ze op haar best was, toen ze lachte alsof ze onsterfelijk was.

De politie weet niet veel. Nog niet. Maar ze zullen binnenkort meer hebben om aan te werken.

Wat is het, waaraan ligt het, dat een mens een moordenaar wordt? Is het aangeboren, zit het in de genen, een erfelijke mogelijkheid die de een wel en de ander niet heeft? Of ontstaat het als een noodzaak, ontwikkeld door de ontmoeting met de wereld, een overlevingsstrategie, een levensreddende ziekte, een rationele gekte? Want net zoals koorts van het lichaam een manifestatie is van ziekte, is gekte een onontbeerlijk middel om je terug te trekken als je je wilt verschansen.

Persoonlijk denk ik dat het vermogen tot moorden bij elk gezond mens fundamenteel aanwezig is. Ons bestaan is een strijd om materiële zaken, en degene die zijn naaste niet kan doden, heeft geen bestaansrecht. Iemand doden is slechts het onontkoombare bespoedigen. De dood maakt geen uitzondering en dat is goed, want leven is pijn en lijden. Zo bekeken is iedere moord een daad van barmhartigheid. Dat lijkt alleen niet zo als de zon je huid verwarmt, wanneer het water tot je lippen kabbelt, je bij iedere hartenklop je eigen levenslust voelt en je bereid bent te betalen met alles wat je in je leven verworven hebt: respect, aanzien en principes, als

je nog maar wat tijd krijgt. Op dat moment moet je fors ingrijpen, voorbij dat verwarrende, verblindende licht. Naar die koude, verhelderende duisternis. Je moet de harde kern voelen. De waarheid. Want dat was wat ik moest vinden. Dat was wat ik vond. Dat maakt een mens tot een moordenaar.

Hoe zit het met mijn eigen leven? Denk ik ook dat ik een ongestoorde spiegelgladde zee van tijd heb?

Helemaal niet. Over niet al te lange tijd lig ik ook op de afvalhoop van de dood, samen met al die andere hoofdrolspelers van dit kleine drama. Maar in welk stadium van verrotting mijn lichaam ook mag verkeren, zelfs als er nog slechts een skelet over is, zal er een lach rond mijn mond spelen. Want dit is waar ik nu voor leef, mijn enige recht van bestaan, mijn mogelijkheid om gezuiverd te worden, bevrijd te worden van alle schaamte.

Maar dit is slechts het begin. Nu doe ik de lamp uit en stap in het daglicht. Het beetje dat er nog is.

Hongkong

De regen stopte niet direct. En ook niet na een poosje. Hij hield helemaal niet op. Week na week was het nat en zacht. De grond was verzadigd van het water, wegen overstromden, de trekvogels trokken niet weg en er werden insecten gemeld die nog nooit zo noordelijk waren waargenomen. De kalender meldde dat het winter was, maar de akkers rond Oslo waren niet alleen sneeuwvrij, ze waren ook niet bruin. Ze waren groen en uitnodigend als de kunstgrasbaan op Sogn waar moedeloze joggers in hun Dæhle-hardloopkleden rondjes liepen, terwijl ze tevergeefs wachtten op besneeuwde loipes rond het Sognvann. Tijdens de oudejaarsnacht was Oslo zo in de mist gehuld dat het geluid van de raketten in het centrum nauwelijks te horen was en je ook niets van het vuurwerk kon zien. Toch schoten de Noren die avond per huishouden voor zeshonderd kronen aan vuurwerk de lucht in, zo meldde een onderzoeksbureau, en bleek het aantal Noren dat hun droom van een witte kerst verwezenlijkte op de witte Thaise stranden in drie jaar tijd te zijn verdubbeld. Maar ook in Zuidoost-Azië leek het alsof het weer uit zijn humeur was: zware stormdepressies die normaal gesproken alleen tijdens het tyfoonseizoen op de weerkaart te zien waren, lagen nu op hun beurt te wachten boven de Chinese Zee. In Hongkong, waar februari gewoonlijk een van de droogste maanden van het jaar is, stortregende het die ochtend, en een beperkt zicht leidde ertoe dat *flight 731* van Cathay Pacific Airways uit Londen een extra rondje moest maken voordat het toestel kon landen op Chek Lap Kok.

‘We mogen blij zijn dat we niet landen op het oude vliegveld,’ zei de Chinees uitzijnde passagier tegen Kaja Solness, die de armleuningen zo stevig omklemde dat haar knokkels wit werden. ‘Dat lag midden in de stad en dan waren we zo in een van de wolkenkrabbers gevlogen.’

Dat waren de eerste woorden die de man sprak sinds ze twaalf uur geleden waren opgestegen. Gretig pakte Kaja deze kans zich ergens anders op te focussen dan op het feit dat ze op het moment in een be-

hoorlijk turbulente lucht hingen: ‘Bedankt, sir, dat is geruststellend. Bent u Engels?’

Hij schoot overeind alsof ze hem een klap had gegeven en ze begreep dat ze hem ongelooflijk had beledigd door te denken dat hij hoorde bij de voormalige koloniale overheersers: ‘Eh... Chinees, misschien?’

Hij schudde beslist zijn hoofd: ‘Hongkong-Chinees. En u, juffrouw?’

Kaja Solness overwoog een ogenblik om ‘Hokksund-Noorse’ te antwoorden, maar beperkte zich tot ‘Noorse’, waar de Hongkong-Chinees een poosje over moest nadenken voordat hij dat met een triomfantelijk ‘Aha!’ verbeterde in ‘Scandinavische!’, om vervolgens te vragen wat ze ging doen in Hongkong.

‘Een man zoeken,’ zei ze, starend naar de loodgrijze wolken in de hoop dat zich snel vaste grond aan haar zou openbaren.

‘Aha!’ herhaalde de Hongkong-Chinees. ‘U bent erg knap, juffrouw. En u moet niet geloven wat ze zeggen, dat alle Chinezen alleen maar trouwen met andere Chinezen.’

Ze glimlachte flauwtjes. ‘Hongkong-Chinezen, bedoelt u?’

‘Vooral de Hongkong-Chinezen,’ zei hij heftig knikkend en hij hield een ringloze hand omhoog. ‘Ik handel in microchips, mijn familie heeft fabrieken in China en Zuid-Korea. Wat doet u vanavond?’

‘Slapen, hoop ik,’ zei Kaja en ze geeuwde.

‘En hoe zit het met morgenavond?’

‘Dan hoop ik hem gevonden te hebben en weer op weg te zijn naar huis.’

De man fronste zijn voorhoofd: ‘Zo’n haast, juffrouw?’

De man bood haar een lift aan, maar Kaja bedankte voor het aanbod en nam een bus, een dubbeldekker, naar de stad. Een uur later stond ze alleen in de gang van het Empire Kowloon-hotel en haalde diep adem. Ze had de sleutelkaart in de deur van haar hotelkamer geduwd en nu hoefde ze hem alleen maar open te doen. Ze dwong haar hand de klink naar beneden te duwen. Ze gooide de deur open en staarde de kamer in.

Er was niemand.

Natuurlijk was er niemand.

Ze stapte naar binnen, liet haar koffer op wieltjes bij het bed staan,

ging bij het raam staan en keek naar buiten. Eerst naar het gefriemel van de mensenmassa zestien verdiepingen onder haar, toen naar de wolkenkrabbers, die helemaal niet op hun gracieuze of pompeuze zusters in Manhattan, Kuala Lumpur of Tokio leken. Deze zagen eruit als termietenhoppen: afschrikwekkend en imponerend tegelijk, groteske getuigenissen van hoe de menselijke soort in staat is zich aan te passen als zeven miljoen mensen een plek moeten hebben op iets meer dan honderd vierkante kilometer. Kaja voelde hoe de vermoeidheid bezit van haar nam, ze schopte haar schoenen uit en liet zich op bed vallen. Hoewel dit een tweepersoonskamer in een viersterrenhotel was, nam het honderdtwintig centimeter brede bed bijna het gehele vloeroppervlak in beslag. En tussen deze termietenhoppen moest zij een bepaald persoon vinden, een man die, daar wees alles op, liever niet gevonden werd.

Ze dacht een poosje na over de mogelijkheden: haar ogen dichtdoen of aan de slag gaan. Toen besloot ze flink te zijn en kwam weer overeind. Ze trok haar kleren uit en stapte onder de douche. Daarna stond ze voor de spiegel en stelde zonder arrogant te zijn vast dat de Hongkong-Chinees gelijk had: ze was knap. Dat was niet iets wat ze vond, dat was zo dicht bij de waarheid als het maar kon zijn. Haar gezicht met die hoge jukbeenderen, de gitzwarte en opvallende, maar mooi gevormde wenkbrauwen boven de bijna kinderlijk grote ogen met groene irissen die straalden met de intensiteit van een volwassen, jonge vrouw. Het goudbruine haar, de vochtige lippen, die voorlopig alleen zichzelf kusten op haar ietwat brede mond. De lange, slanke nek, het even slanke lichaam met kleine borsten die niet meer waren dan lichte welvingen, golven op een vlakke zee van perfectie en een winterbleke huid. De zachte rondingen van haar heupen. De lange benen die twee modellenbureaus in Oslo ertoe hadden verleid naar Hokksund te reizen toen ze nog op de middelbare school zat. Ze hadden hoofdschuddend haar nee geaccepteerd. En ze was vooral blij geweest toen een van hen bij het afscheid had gezegd: 'Goed, maar bedenk wel, liefje: je beschikt niet over de perfecte schoonheid. Je tanden zijn te klein en te spits. Je zou niet zoveel moeten lachen.'

Daarna had ze nog makkelijker gelachen dan vroeger.

Kaja deed een kakikleurige broek en een dunne regenjas aan en zweefde geluid- en gewichtloos in de lift naar beneden naar de receptie.

‘Chungking Mansion?’ vroeg de receptioniste en het lukte haar bijna om niet haar wenkbrauw op te trekken terwijl ze wees: ‘Kimberley Road naar Nathan Road en dan naar links.’

Alle pensions en hotels in landen die aangesloten zijn bij Interpol zijn verplicht buitenlandse gasten te registreren, maar toen Kaja de Noorse ambassadesecretaris had gebeld om de laatste plek te checken waar de man naar wie ze zocht geregistreerd stond, had men uitgelegd dat Chungking Mansion geen hotel of een *mansion* was in de betekenis van ‘gastenverblijf’. Het was een verzameling winkels, straatkeukens, restaurants en waarschijnlijk meer dan honderd legale en illegale pensions met twee tot twintig kamers verdeeld over vier forse torenflats. De kamers die werden verhuurd, varieerden van eenvoudig, schoon en gezellig tot rattenholen en gevangenisellen met één ster. En het belangrijkste was: in Chungking Mansion kon een man die weinig eisen stelde aan het leven slapen, eten, wonen, werken en zich voortplanten zonder dat hij het gebied ooit hoefde te verlaten.

In Nathan Road, een drukke winkelstraat met grote merken en gladgepolijste gevels en hoge etalageruiten, vond Kaja de ingang tot Chungking Mansion. Ze stapte naar binnen. In de geuren van de fast-foodzaken, de hamerslagen van de schoenmakers, de islamitische gebeden op de radio en de vermoeide blikken uit de tweedehandskledingwinkels. Ze glimlachte even naar een verdwaasde backpacker met een *Lonely Planet* in zijn hand en witte, verkleumde benen die uit een veel te optimistische korte camouflagebroek staken.

Een geüniformeerde bewaker keek op het papier dat Kaja hem liet zien, zei: ‘Lift C,’ en wees een gang in.

De rij voor de lift was zo lang dat ze pas bij de derde keer mee kon en de mensen stonden dicht op elkaar geklemd in een krakende en schokkende ijzeren kist die Kaja deed denken aan de zigeuners die hun doden verticaal begraven.

Het pension had een islamitische eigenaar met een tulband die haar direct met enorm enthousiasme een kamer ter grootte van een doos liet zien waarin op miraculeuze wijze plaats was voor een televisie en een rochelende airconditioning boven het voeteneinde van het bed. Het enthousiasme van de eigenaar daalde toen ze zijn wervingsactie onderbrak door hem een foto te laten zien van een man met daarbij de naam zoals die in zijn paspoort staat. Ze vroeg aan hem of hij wist waar de man nu was.

Toen Kaja zijn reactie zag, haastte ze zich te zeggen dat ze zijn echtgenote was. De secretaris van de ambassade had gezegd dat zwaaien met een ID-kaart in Chungking 'contraproductief' werkte. Toen Kaja er voor de zekerheid aan toevoegde dat zij en haar man vijf kinderen hadden, veranderde de houding van de eigenaar radicaal. Een jonge, westerse heiden die nu al zo veel kinderen op de wereld had gezet, dwong zijn respect af. Hij zuchtte diep, schudde zijn hoofd en zei in klagend, staccato Engels: 'Triest, triest, mevrouw. Ze hebben zijn paspoort afgepakt.'

'Wie?'

'Wie? De Triade, mevrouw. Altijd de Triade.'

'De Triade?' riep Kaja uit.

Ze had natuurlijk van die organisatie gehoord, maar eigenlijk had ze het idee dat de Chinese maffia vooral actief was in stripboeken en karatefilms.

'Gaat u zitten, mevrouw.' Hij pakte snel een stoel, waarin ze neerplofte. 'Ze hebben hem gezocht, hij was weg, toen ze hem vonden hebben ze zijn paspoort afgenomen.'

'Zijn paspoort? Waarom?'

Hij aarzelde.

'Alstublieft, ik moet het weten.'

'Ik ben bang dat uw man op paarden heeft gegokt.'

'Op paarden?'

'Happy Valley. Renbaan. Het is verwerpelijk.'

'Heeft hij een gokschuld? Bij de Triade?'

Hij schudde en knikte meerdere malen met zijn hoofd om haar afwisselend te beklagen en het feit te bekrachtigen.

'En ze hebben zijn paspoort afgepakt?'

'Als hij Hongkong wil verlaten, kan hij zijn paspoort terugkopen nadat hij zijn schuld heeft afbetaald.'

'Bij de Noorse ambassade kun je toch gewoon een nieuw paspoort krijgen?'

De tulband schudde heen en weer. 'O ja. En je kunt hier in Chungking een paspoort voor achttien Amerikaanse dollars laten maken. Maar dat is het probleem niet. Het probleem is dat Hongkong een eiland is, mevrouw. Hoe bent u hier gekomen?'

'Met het vliegtuig.'

'En hoe vertrekt u hier weer vandaan?'

‘Met het vliegtuig.’

‘Eén vliegveld. Vliegtickets. Alle namen komen in de computer. Vele controlepunten. Vele mensen op het vliegveld worden door de Triade betaald om gezichten te herkennen. Begrijpt u?’

Ze knikte langzaam. ‘Het is moeilijk om te vluchten.’

De eigenaar schudde langzaam zijn hoofd. ‘Nee, mevrouw. Het is onmogelijk om te vluchten. Je kunt je in Hongkong verstoppen. Zeven miljoen inwoners. Makkelijk om te verdwijnen.’

Kaja voelde dat ze slaperig werd en sloot even haar ogen. De eigenaar begreep het verkeerd en legde troostend zijn hand op haar schouder terwijl hij mompelde: ‘Nou, nou.’

Hij aarzelde, leunde voorover en fluisterde: ‘Ik geloof dat hij hier nog steeds is, mevrouw.’

‘Ja, dat begrijp ik.’

‘Nee, ik bedoel hier in Chungking. Ik heb hem gezien.’

Ze keek op.

‘Twee keer,’ zei hij. ‘Bij Li Yuan. Hij at. Goedkope rijst. Zeg tegen niemand dat ik dat gezegd heb. Jouw man is een goede man. Maar problemen.’

Hij sloeg zijn ogen ten hemel zodat ze haast verdwenen in zijn tulband. ‘Veel problemen.’

Li Yuan bestond uit een bar, vier plastic tafels en een Chinees, die opgewekt naar haar lachte toen ze na zes uur, twee porties gebakken rijst en twee liter water met een ruk wakker werd, haar hoofd optilde van het vette tafelblad en hem aankeek.

‘Tired?’ zei hij lachend en hij liet een onvolledige set voortanden zien.

Kaja geeuwde, bestelde haar vierde kop koffie en ging door met wachten. Twee Chinezen gingen zonder iets te zeggen of te bestellen aan de bar zitten. Ze keurden haar geen blik waardig en ze was blij toe. Haar lichaam was zo stijf van het zitten het laatste etmaal dat hoe ze ook ging verzitten er pijnscheuten door heen gingen. Ze zwaaide haar hoofd heen en weer om de bloedcirculatie op gang te krijgen. Toen achterover. Het kraakte in haar nek. Ze staarde naar de blauw-witte buizen aan het plafond voordat ze haar hoofd weer liet zakken. En ze in een gejaagd, bleek gezicht staarde. Hij was voor het naar beneden getrokken ijzeren hekwerk in de gang blijven staan en nam het kleine

etablissement van Li Yuan op. Zijn blik stopte bij de twee Chinezen aan de bar. Haastig liep hij verder.

Kaja kwam overeind, maar haar ene been sliep en weigerde dienst. Ze greep haar tas en hinkte zo snel ze kon achter de man aan.

'Welcome back!' riep Li Yuan haar na.

Hij had er zo mager uitgezien. Op de foto's was hij breed en enorm geweest en in de talkshow op televisie werd de stoel waarin hij zat een stoel voor pygmeeën. Maar ze twijfelde er niet aan dat hij het was: die kortgeknipte, gedeukte schedel, die markante neus, de ogen met een spinnenweb aan gesprongen adertjes en die door alcohol omfloerste lichtblauwe irissen. De gedecideerde kin met de verrassend milde, bijna knappe mond.

Ze stormde Nathan Road op. In het schijnsel van het neonlicht kreeg ze de leren rug van een jack in het oog die boven alle mensen uitstak. Hij leek niet snel te lopen, maar toch moest ze in looppas achter hem aan. Hij verliet de drukke winkelstraat en ze vergrootte de afstand toen ze in nauwe, minder drukke straatjes kwamen. Ze registreerde een naambord waarop MELDEN ROW stond. Het was verleidelijk om naar hem toe te lopen en zich voor te stellen: om het achter de rug te hebben. Maar ze had besloten zich aan haar plan te houden: uit te zoeken waar hij woonde. Het regende niet meer en ineens werd een punt van de bewolking opgetild en de hemel daarachter was ver weg en fluweelzwart met fonkelende sterren ter grootte van een speldenknop.

Nadat hij twintig minuten had gelopen, bleef hij ineens bij een hoek staan en Kaja was bang dat hij haar ontdekt had. Maar hij draaide zich niet om, hij haalde alleen iets uit zijn jaszak. Ze keek er verbaasd naar. Een zuigfles?

Hij sloeg de hoek om.

Kaja liep achter hem aan en kwam op een groot, open plein vol met vooral jonge mensen. Aan het eind van het plein, boven brede glazen deuren, lichtte een bord op met Engelse en Chinese opschriften. Kaja herkende de titels van een paar nieuwe films, maar ze had nooit tijd om ze te gaan zien. Haar ogen vonden zijn leren jas en ze zag nog net hoe hij de zuigfles op een lage sokkel zette naast een bronzen beeldje dat een galg met een lege touwlus voorstelde. Hij liep langs twee bezette banken en ging op de derde zitten, waar hij een krant van oppakte. Na ongeveer twintig seconden stond hij weer op, liep terug naar het

beeld, greep in het voorbijgaan de zuigfles, stopte hem in zijn jaszak en liep dezelfde weg weer terug.

Het begon opnieuw te regenen toen ze hem weer naar Chungking Mansion zag lopen. In haar hoofd repeteerde ze wat ze ging zeggen. Er stond geen lange rij voor de lift, maar toch nam hij de trap. Hij sloeg rechts af en verdween door een klapdeur. Ze haastte zich achter hem aan en bevond zich ineens in een vervallen, verlaten trappenhuis met een doordringende lucht van kattenpis en nat beton. Ze hield haar adem in, maar het enige wat ze hoorde waren vallende waterdruppels. Net toen ze besloten had verder naar boven te gaan, hoorde ze beneden een deur dichtvallen. Ze rende de trap weer af en vond het enige wat zo'n geluid had kunnen maken: een gebutste metalen deur. Ze legde haar hand op de klink, voelde het beven komen, sloot haar ogen en vloekte in zichzelf. Ze rukte de deur open en stapte naar binnen. In het licht.

Er liep iets over haar voeten, maar ze schreeuwde of verroerde zich niet.

Eerst dacht ze dat ze in een liftschacht stond. Maar toen ze omhoogkeek zag ze zwarte, vuile muren bedekt met een jungle aan waterleidingen, draden, verwrongen metalen buizen en ingestorte, verroeste ijzeren stellages. Het was geen binnenplaats, het was een slechts enkele vierkante meters grote ruimte tussen de hoge huizen. Het enige licht kwam van een vierkantje met sterren hoog boven haar. Ondanks de wolkeloze hemel druppelde er van alles op het asfalt en haar gezicht en ze beseftte ineens dat het gecondenseerd water was van de verroeste, kleine airconditioningdozen die uit de gevels staken. Ze trok zich terug en leunde met haar rug tegen de metalen deur.

Ze wachtte.

Toen klonk er uit de duisternis: *'What do you want?'*

Ze had zijn stem nog nooit gehoord. Nou ja, ze had hem gehoord tijdens de talkshow toen hij over de seriemoordenaar sprak, maar dat was iets heel anders dan hem in het echt te horen. Hij had een versleten heesheid waardoor hij ouder klonk dan de veertig jaar die hij net was. Maar tegelijkertijd was er een veilige, zelfverzekerde rust die niet strookte met het gejaagde gezicht dat ze buiten bij Li Yuan had gezien. Een diep, warm geluid.

'Ik ben Noorse,' zei ze.

Er kwam geen reactie. Ze slikte. Ze wist dat de eerste woorden de belangrijkste zouden zijn.

‘Ik heet Kaja Solness. Ik heb van Gunnar Hagen opdracht gekregen jou op te sporen.’

Geen reactie op de naam van zijn chef bij de afdeling Geweld. Was hij weggegaan?

‘Ik werk voor Hagen als rechercheur,’ zei ze in het donker.

‘Gefeliciteerd.’

‘Dat is niet iets om me mee te feliciteren. Dat zou je weten als je de laatste maanden de Noorse kranten hebt gelezen.’ Ze kon haar tong wel afbijten. Probeerde ze hier grappig te zijn? Dat moest door haar gebrek aan slaap komen. Of door de nervositeit.

‘Ik feliciteer je met een goed uitgevoerde opdracht,’ zei de stem. ‘Ik ben gevonden. Nu kun je weer vertrekken.’

‘Wacht!’ riep ze. ‘Wil je niet horen wat ik wil?’

‘Absoluut niet.’

Maar de woorden die ze had opgeschreven en gerepeteerd, rolden haar mond al uit: ‘Er zijn twee vrouwen vermoord. Forensisch onderzoek heeft uitgewezen dat het om dezelfde dader gaat. Verder hebben we geen enkele aanwijzing. Hoewel de pers vrijwel geen informatie heeft, wordt er nu al geroepen dat er een nieuwe seriemoordenaar aan het werk is. Er wordt zelfs gesuggereerd dat hij wordt geïnspireerd door de Sneeuwman. We hebben informatie van Interpol gekregen zonder dat die ons verder heeft geholpen. De druk van de media en de overheid...’

‘Het antwoord is nee,’ zei de stem.

Er knalde een deur dicht.

‘Hallo? Hallo? Is er iemand?’

Tastend ging ze op zoek naar een deur. Opende hem voordat de angst haar in zijn greep had en stond toen in een ander, donker trappenhuis. Ze zag verderop licht en rende de drie treden van de trap op. Het licht viel door het glas van een van de klapdeuren en ze duwde hem open. Ze kwam in een eenvoudige, kale gang waar men het opgegeven had de muren te verven en het vocht kwam als een slechte adem uit het beton. Tegen dit vocht stonden twee mannen geleund met een sigaret in hun mondhoek. Een zoete geur dreef haar kant op. Ze keken haar met een slome blik aan. Sloom genoeg, hoopte ze. De kleinste was zwart, van Afrikaanse afkomst, nam ze aan. De lange was blank en had een piramidevormig litteken op zijn voorhoofd dat leek op een gevarendriehoek. Ze had in het tijdschrift *De politie* gelezen

dat Hongkong bijna dertigduizend agenten op straat had en werd gerekend tot 's werelds veiligste miljoenensteden. Maar dat was dus op straat.

'Looking for hashish, lady?'

Ze schudde haar hoofd, probeerde geruststellend te lachen, probeerde te doen wat ze jonge meisjes aanraadde in de tijd dat ze scholen bezocht: doen alsof ze wist waar ze naar op weg was, niet als iemand die de groep is kwijtgeraakt. Niet als prooi.

Ze lachten terug. De enige andere deuropening in de gang was dichtgemetseld. Ze haalden hun handen uit de zakken en hun sigaret uit hun mondhoek.

'Looking for fun then?'

'Wrong door, that's all,' zei ze en ze draaide zich om om weg te gaan. Eén hand klemde zich rond haar pols. De angst leek op aluminium-folie in haar mond. In theorie kon ze dit. Ze had het met een instructeur geoefend op een dikke mat in een helder verlichte gymzaal terwijl haar collega's om haar heen stonden.

'Right door, lady. Right door. Fun is this way.' De adem in haar gezicht stonk naar vis, knoflook en marihuana. In de gymzaal had ze maar één tegenstander gehad.

'No thanks,' zei ze en ze probeerde haar stem niet te laten trillen.

De donkere man kwam naast haar staan, greep haar andere pols en zei met een stem die heen en weer schoot: *'We will show you.'*

'Only there's not much to see, is there?'

Ze draaiden zich alle drie om naar de klapdeur.

Ze wist dat er 'één meter vierennegentig' in zijn paspoort stond, maar zoals hij daar stond in de deuropening die gemaakt was naar Hongkong-maatstaven, leek hij minstens twee meter tien. En dubbel zo breed als een uur geleden. Zijn armen hingen langs zijn lichaam, een beetje naar buiten, maar hij bewoog niet, staarde niet, snauwde niet, keek slechts kalm naar de blanke man en herhaalde: *'Is there, jau-ye?'*

Ze voelde de vingers van de blanke man knijpen en weer ontspannen, ze merkte dat de donkere man wisselde van standbeen.

'Ng-goy,' zei de man in de deuropening.

Ze voelde dat de handen haar aarzelend loslieten.

'Kom,' zei hij en hij pakte haar zachtjes onder haar arm.

Ze voelde haar wangen warm worden terwijl ze de deur uit liepen.

Warmte geproduceerd door spanning en schaamte. Schaamte over hoe opgelucht ze was, over hoe traag haar hersenen hadden gereageerd in deze situatie, over hoe gewillig ze hem die twee onschuldige hasjdealers die haar alleen maar wat angst hadden willen aanjagen, had laten aanpakken.

Hij liep met haar twee trappen op, ging door een zwaai deur en zette haar voor een liftdeur, waar hij op een knop drukte die naar beneden wees. Hij ging naast haar staan en keek naar het oplichtende getal 11 boven de liftdeur. ‘Gastarbeiders,’ zei hij. ‘Ze zijn alleen en vervelen zich.’

‘Ik weet het,’ zei ze stug.

‘Druk op de G van *ground floor*, sla rechts af en loop rechtdoor tot je op Nathan Road bent.’

‘Luister alsjeblieft naar me. Jij bent de enige bij Geweld die gespecialiseerd is in seriemoordenaars. Jij hebt de Sneeuwman gepakt.’

‘Klopt,’ zei hij. Ze zag iets in zijn blik bewegen en hij ging met zijn vinger langs de kaak onder zijn rechteroor. ‘En daarna heb ik ontslag genomen.’

‘Ontslag genomen? Verlof genomen, bedoel je.’

‘Ontslag genomen. Gestopt.’

Pas nu zag ze dat zijn rechterkaak op een onnatuurlijke manier naar voren stak.

‘Gunnar Hagen zegt dat hij je voor onbepaalde tijd verlof heeft gegeven toen je zes maanden geleden Oslo verliet.’

De man glimlachte en Kaja zag hoe zijn gezicht volkomen veranderde: ‘Dat komt alleen maar omdat Hagen het niet in zijn hoofd...’ Hij stopte en de glimlach verdween. Zijn blik ging nu naar het getal dat was veranderd in een 5.

‘Hoe dan ook, ik werk niet meer voor de politie.’

‘We hebben je nodig...’ Ze haalde adem. Ze wist dat ze zich op glad ijs begaf, maar ze moest handelen voor hij weer van haar wegliep. ‘En jij hebt ons nodig.’

Zijn ogen gingen naar haar. ‘Waarom denk je dat in godsnaam?’

‘Je bent de Triade geld schuldig. Je koopt dope op straat met een zuigfles. Je woont...’ – ze trok een grimas – ‘...hier. En je hebt geen paspoort.’

‘Ik heb het hier naar mijn zin, waar heb ik een paspoort voor nodig?’